

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 173/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], toho času v [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], toho času v [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátom Mgr. Marekom Parom, Gagarinova 10/A, Bratislava, proti postupu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku v konaní vedenom pod sp. zn. 4T/5/2024 vo forme oznámenia na hlavnom pojednávaní 23. septembra 2024 v súvislosti s ich žiadosťou o vrátenie zaisteného majetku z 25. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. novembra 2024 domáhajú vyslovenia porušenia svojho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) ako aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru postupom špecializovaného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4T/5/2024, a to oznámením na hlavnom pojednávaní 23. septembra 2024 v súvislosti s ich žiadosťou o vrátenie zaisteného majetku z 25. apríla 2024. Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd zakázal špecializovanému súdu pokračovať v porušovaní základného práva vlastníť majetok a práva pokojne ho užívať a aby mu prikázal vrátiť sťažovateľom všetok majetok, ktorý im bol zaistený počas domových prehliadok, prehliadok iných priestorov a osobných prehliadok 6. a 7. marca 2017. Sťažovatelia

si uplatňujú finančné zadostučinenie v sume 10 000 eur pre každého zvlášť a aj náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Ústavná sťažnosť bola pridelená pomocou technických a programových prostriedkov schválených plénom ústavného súdu [§ 46 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] sudcovi spravodajcovi Miroslavovi Durišovi, ktorý je členom I. senátu ústavného súdu. Sudca tohto senátu Miloš Maďar oznámil predsedovi ústavného súdu podľa § 49 ods. 2 zákona o ústavnom súde dôvody svojho vylúčenia z danej veci a uznesením sp. zn. II. ÚS 117/2025 z 26. februára 2025 bol vylúčený z prejednávania a rozhodovania tejto veci. V súlade s čl. III ods. 2 písm. b), c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2025 do 31. decembra 2025 (dostupný na webovom sídle ústavného súdu) vylúčeného sudcu prvého senátu Miloša Maďara zastupuje sudca štvrtého senátu ústavného súdu Rastislav Kaššák.

3. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci skutkový stav:

3.1. V dňoch 6. a 7. marca 2017 vyšetrovateľ Prezídia policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry vykonal domové prehliadky, prehliadky iných priestorov a osobné prehliadky, v rámci ktorých zaistil majetok, resp. veci u sťažovateľov, ako napr. mobilné telefóny, počítače, rôzne dokumenty, USB-kľúče, šperky, náramkové hodinky, finančné prostriedky, resp. osobné motorové vozidlá. Zároveň 7. marca 2017 vyšetrovateľ vzniesol sťažovateľom obvinenie pre viaceré zločiny vrátane založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny. Rozsudkom špecializovaného súdu sp. zn. BB-4T/36/2018 z 25. septembra 2020 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3To/3/2021 zo 7. júla 2021 boli sťažovatelia uznaní za vinných zo všetkých skutkov v obžalobe a bol im uložený trest odňatia slobody na doživotie, ako aj trest prepadnutia celého majetku. Najvyšší súd ale následne v rámci dovolacieho konania rozsudkom sp. zn. 1Tdov/7/2023 z 28. februára 2024 zrušil už uvedené uznesenie najvyššieho súdu a rozsudok špecializovaného súdu a vec vrátil na rozhodnutie inému senátu špecializovaného súdu. Trestná vec sťažovateľov bola pridelená senátu 4T špecializovaného súdu pod novou spisovou značkou (4T/5/2024) na opätovné prerokovanie a rozhodnutie, pričom 15. apríla 2024 sa uskutočnilo verejné zasadnutie na účely predbežného prerokovania obžaloby.

3.2. Sťažovatelia podaním z 25. apríla 2024 podali na špecializovanom súde žiadosť o vrátenie zaisteného majetku podľa § 97 ods. 1 Trestného poriadku, v ktorej namietali, že ich majetok je zaistený už viac ako 2 roky po lehote podľa § 98a ods. 4 Trestného poriadku. Zároveň poukázali na značné prietahy v predmetnej veci, ako aj celkovú dĺžku trestného konania. Podaním zo 17. júna 2024 podali sťažovatelia sťažnosť pre nečinnosť špecializovaného súdu podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku aj vo veci rozhodovania o ich žiadosti o vrátenie zaisteného majetku z 25. apríla 2024. Najvyšší súd mal v uznesení sp. zn. 5Tost/24/2024 z 3. septembra 2024 nariadiť špecializovanému súde, aby o tejto žiadosti postupoval v intenciách § 55 ods. 3 a 4 Trestného poriadku. Predseda senátu špecializovaného súdu následne na hlavnom pojednávaní 23. septembra 2024 mal sťažovateľom ústne oznámiť, že v zmysle prechodného ustanovenia § 567q ods. 3 Trestného poriadku maximálna lehota na zaistenie majetku – 5 rokov plynúca z novelizovaného ustanovenia § 98a ods. 4 Trestného poriadku sa nepoužije na príkazy o zaistení majetku vydané do 31. decembra 2020, teda ani na zaistený majetok v danej veci, a v súčasnom štádiu konania

nie je daný dôvod na rozhodnutie o vrátení zaisteného majetku. Sťažovatelia na rovnakom pojednávaní prostredníctvom svojho právneho zástupcu zahlásili priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní, že trvajú na svojej sťažnosti pre nečinnosť zo 17. júna 2024 podľa § 55 ods. 4 Trestného poriadku, ktorú následne odôvodnili podaním z 27. septembra 2024.

II. Argumentácia sťažovateľov

4. Základnou námietkou sťažovateľov v ich ústavnej sťažnosti je tvrdenie, že ich majetok je zaistený už 7 rokov a 8 mesiacov v trestnom konaní, ktoré podľa ich názoru sprevádzajú závažné procesné pochybenia, resp. prietahy v konaní. Sťažovatelia zdôraznili, že novelizované znenie Trestného poriadku (§ 98a ods. 4) umožňuje príslušným orgánom zaistiť majetok v úhrne najviac na 5 rokov, pričom majetok sťažovateľov je zaistený bezmála už 8 rokov. Podľa názoru sťažovateľov znenie prechodného ustanovenia § 567q ods. 3 Trestného poriadku, na ktoré odkázal predseda senátu špecializovaného súdu pri vybavení ich žiadosti o vrátenie zaisteného majetku, je nespravodlivé či dokonca v rozpore s ústavou. Z kontextu prechodného ustanovenia, resp. postupu špecializovaného súdu vyplýva podľa sťažovateľov, že osobám, ktorým bol zaistený majetok po 31. decembri 2020, môže byť tento majetok zaistený maximálne 5 rokov a osobám, ktorým bol majetok zaistený do 31. decembra 2020 (čo je aj prípad sťažovateľov), môže byť tento majetok zaistený neobmedzene dlho.

5. Predmetné prechodné ustanovenie podľa sťažovateľov neodôvodnene zvyhodňuje jednu skupinu postihnutých osôb oproti druhej skupine, pričom obe sa nachádzajú v rovnakom postavení, čo sa týka zaisteného majetku. V dôsledku uvedeného postupu špecializovaného súdu v súvislosti so žiadosťou o vrátenie zaisteného majetku preto podľa ich názoru došlo aj k ich diskriminácii.

6. Podľa názoru sťažovateľov mal špecializovaný súd z pohľadu spravodlivosti konania aplikovať ten zákon, ktorý je pre aktuálne konanie, resp. práva sťažovateľov najpriaznivejší, prípadne mal aplikovať tzv. sudcovskú tvorbu práva.

7. Napokon sťažovatelia zdôraznili, že každé zasahovanie do práva na pokojné užívanie majetku musí spĺňať i kritérium primeranosti, čo sa prejavuje aj v rámci časovej dimenzie, t. j. zaistenie majetku nemôže trvať ľubovoľne dlho. Na ťarchu sťažovateľov teda nemôžu ísť neodôvodnené prietahy pri preukazovaní trestnej činnosti a sťažovatelia zastávajú názor, že doterajšia dĺžka trestného konania je neprimerane dlhá na to, aby opodstatňovala zásah do základného práva sťažovateľov vlastniť majetok.

8. Sťažovatelia si uplatnili finančné zadosťučinenie vo výške 10 000 eur pre každého zvlášť, pričom sumu odôvodnili tým, že zo strany špecializovaného súdu došlo k porušeniu niekoľkých ústavných práv, resp. práv chránených dohovorom. Toto porušenie sťažovatelia hodnotili ako osobitne svojvoľné, hrubé a závažné. Navyše skutočnosť, že porušovateľom je súd, ktorý má chrániť práva a oprávnené záujmy fyzických osôb, spôsobila u sťažovateľov pocity bezmocnosti, menejcennosti a bola u nich v podstate negovaná dôvera v možnosť poskytnutia spravodlivosti v štáte.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľmi namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), ich základného práva vlastníť majetok, resp. práva pokojne užívať svoj majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu), ako aj porušenie zákazu diskriminácie (čl. 14 dohovoru) napadnutým postupom špecializovaného súdu vo forme oznámenia na hlavnom pojednávaní 23. septembra 2024 v súvislosti s ich žiadosťou o vrátenie zaisteného majetku z 25. apríla 2024.

10. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Ústavný súd v prvom rade zdôraznil, že sťažovatelia svojou ústavnou sťažnosťou nenamietali samotnú formu, akou sa špecializovaný súd vysporiadal s ich žiadosťou o vrátenie zaisteného majetku z 25. apríla 2024. Problém videli sťažovatelia v iba v tom, že špecializovaný súd v rámci napadnutého postupu aplikoval prechodné ustanovenie (§ 567q ods. 3 Trestného poriadku), ktoré oni považovali za nespravodlivé, resp. v rozpore s ústavou. Ústavný súd v tomto kontexte konštatuje, že subjektívne pocity sťažovateľov týkajúce sa relevantného právneho predpisu nemôžu byť podkladom na to, aby ho konajúci súd neaplikoval. Inými slovami, aplikácia konkrétneho ustanovenia právneho predpisu, ktoré je relevantné v danej procesnej situácii, nemôže zakladať porušenie základného práva na súdnu ochranu. Navyše výslovné znenie prechodného ustanovenia ku konkrétnej zákonnej zmene vylučuje svojvoľnú sudcovskú tvorbu práva alebo ignorovanie tohto prechodného ustanovenia s odkazom na princíp, že trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší (ako to navrhovali sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti, pozn.). V prípade napadnutého postupu zo strany špecializovaného súdu celkom zjavne nešlo o posudzovanie trestnosti činu ani o ukladanie trestu, preto tento princíp, na ktorý odkazovali sťažovatelia, v tejto súvislosti nemal žiadne opodstatnenie.

12. Sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti tvrdili, že podľa aktuálneho znenia § 98a ods. 4 Trestného poriadku možno majetok zaistiť najviac na obdobie 5 rokov. Predmetné ustanovenie Trestného poriadku ale stanovuje, že ak v tejto lehote nebolo právoplatne rozhodnuté o zaistenom majetku, veciach alebo iných majetkových hodnotách, pretože pre obťažnosť vecí alebo z iných závažných dôvodov nebolo možné trestné stíhanie skončiť a zrušením zaistenia hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, môže v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie na návrh prokurátora a v konaní pred súdom predseda senátu, a to aj na návrh prokurátora, túto lehotu predĺžiť o 7 mesiacov, a to aj opakovane. Z uvedeného teda vyplýva, že po splnení tam uvedených podmienok aj zaistenie majetku po 31. decembri 2020 môže trvať dlhšie ako 5 rokov. V tomto kontexte k námietke sťažovateľov o diskriminácii ústavný súd ešte dopĺňa, že prechodné ustanovenia Trestného poriadku ani len nemôžu byť diskriminačným kritériom (ktorým je napr. pohlavie, vek, rasa, farba pleti, etnický či sociálny pôvod), ako ho chápe ústava alebo dohovor, pretože sa uplatňujú rovnako na všetky subjekty (t. j. osoby so zaisteným majetkom) bez ohľadu na potenciálne diskriminačné kritéria.

13. Vo vzťahu k primeranosti zásahu do práva na pokojné užívanie majetku, resp. základného práva vlastníť majetok ústavný súd v prejednávanej veci konštatuje, že v tomto prípade zaistenie majetku

okrem toho, že nie je definitívnym opatrením, nepredstavuje ani pozbavenie majetku, ale iba úpravu užívania majetku. Ústavný súd už v obdobných prípadoch (napr. I. ÚS 66/2021) konštatoval, že podstatou ústavného prieskumu môže byť iba obmedzený test ústavnosti (pretože podstatná časť záruk spravodlivého procesu sa vzťahuje na proces vo svojom celku) spočívajúci v posúdení, či rozhodnutie o zaistení majetku malo zákonný podklad, bolo vydané príslušným orgánom a nie je prejavom svojvôle. Napadnutý postup špecializovaného súdu je v tomto kontexte ústavne konformný, pretože na sťažovateľmi vznesenú námietku znenia § 98a ods. 4 Trestného poriadku špecializovaný súd odpovedal, že toto ustanovenie vo veci sťažovateľov s ohľadom na príslušné prechodné ustanovenie nie je možné aplikovať. K opakovaným tvrdeniam sťažovateľov týkajúcim sa prietáhov v konaní vedenom na špecializovanom súde pod sp. zn. 4T/5/2024 vrátane konaní, ktoré mu predchádzali, a ich dosahu na primeranosť zaistenia ich majetku ústavný súd odkazuje na svoje uznesenie č. k. III. ÚS 612/2024-12 z 21. novembra 2024, ktorým odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľov na prietahy práve v tomto trestnom konaní.

14. Ústavný súd zdôrazňuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľov smerovala iba proti napadnutému postupu špecializovaného súdu, a preto okolnosť, že sťažovatelia aj po tom, ako im špecializovaný súd oznámil svoje stanovisko vo veci ich žiadosti o vrátenie zaisteného majetku, trvali na svojej sťažnosti pre nečinnosť špecializovaného súdu vo veci vrátenia zaisteného majetku, nemá relevanciu vo vzťahu k samotnému napadnutému postupu špecializovaného súdu. Ústavný súd tu teda rozlišoval dve línie – žiadosť sťažovateľov o vrátenie zaisteného majetku, s ktorou sa špecializovaný súd vysporiadal podľa pokynu nadriadeného súdu postupom podľa § 55 ods. 4 Trestného poriadku práve napadnutým postupom, a pretrvávajúcu sťažnosť sťažovateľov pre nečinnosť špecializovaného súdu vo veci vrátenia zaisteného majetku, ktorá ale nebola predmetom ich ústavnej sťažnosti. Ústavný súd ešte podotýka, že sťažovatelia vo svojej žiadosti o vrátenie zaisteného majetku žiadnym spôsobom nekonkretizovali a ani nešpecifikovali tento majetok (ich žiadosť obsahovala okrem odkazu na znenie § 98a ods. 4 Trestného poriadku iba ich úsudky proti konajúcim sudcom, pozn.), hoci zo skutkového stavu vyplýva, že im bol zaistený rôznorodý majetok.

15. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd nemohol považovať napadnutý postup špecializovaného súdu za arbitrárny, resp. svojvoľný, pretože bol založený na zrejmom zákonnom podklade. V kontexte ústavnej sťažnosti sťažovateľov teda ústavný súd neidentifikoval žiadnu možnosť porušenia ich základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces, ako aj základného práva vlastniť majetok, resp. práva pokojne ho užívať či porušenie zákazu diskriminácie.

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí

aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

17. Na základe už uvedených záverov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov vo vzťahu k napadnutému postupu špecializovaného súdu odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

18. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľov, ako ich špecifikovali v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu